

Redactare: Constantin Tonu
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

URDEA, SILVIU

Războiul legendelor / Silviu Urdea. - Pitești : Paralela 45, 2019-
2 vol.

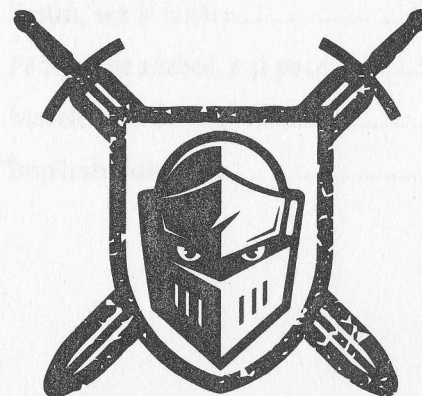
ISBN 978-973-47-2953-1

Cartea 1 : Regele fugar. - 2019. - ISBN 978-973-47-2954-8
821.135.1

Silviu Urdea

Războiul Legendelor

Cartea întâi: Regele fugar

Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

Editura Paralela 45

Cuprins

Prolog.....	9
Capitolul I Sunetul trădării.....	14
Capitolul II Fugi Aredhel, fugi!.....	41
Capitolul III Suveranul Absolut.....	59
Capitolul IV Pactul.....	78
Capitolul V Orașul din văpaie.....	100
Capitolul VI O zi nobilă la case mari.....	114
Capitolul VII Muntele Etern.....	131
Capitolul VIII Festin, sex și lagăre.....	165
Capitolul IX Pe timp de război, e și pace.....	188
Capitolul X Marele plan.....	206
Capitolul XI Împăratul din Vale.....	218

CAPITOLUL I

Sunetul trădării

*Cu zece ani în urmă,
Anul 526*

*Gorgothya
Ținutul Antilia*

Ne place să călătorim, iar uneori firele de nisip din clepsidra noastră se opresc și încep să se scurgă invers, de jos în sus; iar noi, o dată cu ele, suntem trimiși în trecut. Ne împotrivim fluxului evenimentelor, dar fără să avem vreo influență asupra lui. Ajungem exact unde pietricelele fine de nisip ne poartă: în urmă cu un deceniu.

Într-un final, clepsidra își revine, iar trecutul devine prezent, pentru noi.

Regele Amon se afla de ceva vreme, împreună cu toți conducătorii triburilor aliate, în Marea Sală din palatul regal, în capitala Regatelor de Vest. Periodic, obișnuiau să se întâlnească în faimosul oraș Gorgothya, pentru a dezbate vechile și noile amenințări: atacurile dinozaurilor asupra orașelor fără apărare și a oamenilor care se aventurau în câmp deschis, corupția din capitală, acțiunile bandiților și tâlharilor, puterea copleșitoare a Imperiului Eternității, dușmanul veșnic, ce urmărea cu ardoare fiecare parte a Ținuturilor de Veci, trimițând iscoade, spioni și cercetași pentru a slăbi legăturile dintre ele și a le face mai vulnerabile.

Amon își înălța bărbia, fiind gata să intervină, dar se abținu, ascultând cu atenție discuția din sală. Chipul blând îi strălucea în bătaia soarelui.

Înălții pereți ai mării săli erau splendid decorați. Imagini ale diferitelor creaturi rare, precum unicorni, minotauri, ciclopi, uriași, apăreau peste tot. Se contopeau și formau o lume fantastică. Partea nordică a palatului regal cuprindea mobilă sculptată în lemn de tei aurit și plafone de sticlă decorate cu vitralii fluorescente, iar cea vestică avea mobilier din granit, scaune confortabile tapițate cu piele de dinozaur. În interior, pereții masivi erau placați cu foițe de aur și ofereau o senzație plăcută de finețe și siguranță. Colecții de ceramică, arme și armuri se aflau așezate de-a lungul fiecărui hol. Arhitectura clădirilor sale făcea din Gorgothya cel mai frumos și atractiv oraș din Ținuturile de Veci. Încă un motiv pentru care imperialii doreau dintotdeauna, cu ardoare, să pună stăpânire pe el.

Amon încerca să se concentreze cât mai mult asupra acestei dezbatere importante.

— Cercetașii aflați la sud de Mlaștina Lerna au găsit încă paisprezece trupuri neînsuflețite, anunță Elsword, mișcându-și degetul arătător în barba deasă.

Acest tic îl moștenise de mic copil, de la tatăl său.

Elsword era un bărbat tipic al acelor vremuri: înalt, bărbos, zvelt și cu umerii lați, avea ochii verzi, părul răsfirat, lung și întunecat. Era căpetenia tribului Norey, situat la zeci de nopți distanță în nordul Gorgothiei.

Torgot, Exploratorul Lumii, îl privi încruntat bătând cu degetele în masa la care erau așezați cei mai importanți nouă oameni din regat. La stânga lui ședea căpetenia tribului Gundak, onorabilul Ryo, iar la dreapta, conducătoarea războinică a tribului Denei, Dona-Yod-Grub. Torgot câștigase titlul de Exploratorul Lumii fiindcă era singurul care străbătuse toate ținuturile, până în Antilia, unde se oprise din explorat, împreună cu cei optzeci de oameni pe care îi adunase de prin locurile unde cutreierase. Într-un final, se așezase în regiunea Valdoran, cu permisiunea regelui Amon. La scurt timp, luase naștere și tribul cu acest nume, care se aliase cu Regatele de Vest. Când Torgot stătea în picioare,

se deosebea de ceilalți cu ușurință. Avea o înălțime peste medie, era ras în cap și avea o barbă lungă și închisă la culoare. Ochii mari, nasul grosolan și gâtul foarte scurt trădau firea sa vulcanică. Pe obraz avea o cicatrice căpătată în lupta cu propriul frate, pe care îl omorâse. Acesta înnebunise și o violase pe mama lor, lăsând-o gravidă. Torgot avea doar paisprezece ani când îi dăduse pentru prima dată cu toporul în cap unei ființe umane. La câteva nopți după ce, împreună cu maică-sa, îngropaseră trupul fiului nebun, ea își dăduse seama al cui rod îl purta în pânțele. Decât să nască un copil provenit din incest, o creatură nemeritată și nedemnă de astă lume, un dezastru al umanității, un afront adus naturii și un păcat de neiertat în fața Marii Legende, ea preferase să-și ia inima în dinți și să-și pună capăt zilelor. Într-o dimineață senină și călduroasă, pe când Torgot încă dormea, își legase în jurul gâtului un ștreang și îl agățase de un cui. Se chinuise să moară câteva momente, după care cuiul se rupsesse, iar femeia căzuse, luxându-și o mână. Torgot auzise zgomotul, se trezise numaidecât și-și văzuse mama cu funia în mână, masându-și umărul. Când își dăduse seama de intenția ei, sărise să o plesnească, spunându-i să nu mai facă niciodată asta. Ea nu ripostase pe moment. Îi vorbise calm despre fapta care trăia în pânțele ei și despre muștrările ei de conștiință. Torgot nu dăduse importanță spuselor și continuase să o certe. Mai târziu, pe când soarele era sus, după ce mâncaseră, Torgot căzuse într-un somn profund. Fusese adormit de licoarea folosită de iubita sa mamă. Pentru a fi sigură că fiul ei nu se trezește, îl legase de scaun, în timp ce acesta dormea. De atunci, nimeni nu mai auzise de ea. Torgot credea că s-a aruncat de pe o stâncă.

În cele din urmă, gândurile lui Torgot fură întrerupte de vocea reticentă a regelui.

— Cine crezi ca i-a măcelărit? întrebă Amon, luându-și privirea de la ulciorul cu vin și îndreptându-și spatele.

— N-am idee, răspunse Elsword. Cred că o fi fost vreun grup de tâlhari care operează în zonă.

Amon privi spre Marele Vorbitor, bătrânul cocoșat care se afla lângă ușa de la intrare. Acesta purta veșnica sa glugă, își ținea bărbia în piept și coatele pe genunchi. Avea o robă pământie, o centură neagră și o pereche de cizme castanii. Când își ridică bărbia, pe chipul său se

răsfoiră parcă paginile unui vieți îndelungate, ocolite de moarte. Era mai mic de statură, avea fața ridată, barba albă și stufoasă precum o coamă de unicorn. Ochii săi adânciți în orbite aveau pleoapele fleșcăite. Avea o sută doi ani.

Marele Vorbitor era unul dintre cei mai bătrâni muritori aflați în viață și era considerat cel mai înțelept și just om din Ținuturile de Veci. Deseori, cuvântul său cântărea mai mult decât cel al regelui. Era cel care moștenise locul Vorbitorului cel Dintâi, care trăise cu sute de ani în urmă în Gorgothya – sau Capitala Înghețată, cum se numea pe atunci. Legenda zicea că moștenitorul era singurul care atinsese aripile lui Lucifer. Rolul său în regat era acela de a menține legile, tradițiile și onoarea regelui aflat la domnia Gorgothyei. Nu avea voie să părăsească niciodată locul și era obligat să-și mențină atribuțiile indiferent de cine conducea. Excepție făcea Turnirul Ținuturilor de Est, unde trebuia să se deplaseze cu grifonul personal. De asemenea, trebuia să fie prezent în Arena Legendelor, aflată în orașul Quel'Mudan, din ținutul Miturilor. El era singurul care avea puterea de a da nume și titluri muritorilor de rând, regilor și legendelor. După moartea fiecărui Mare Vorbitor, un altul îi lua locul. Urmașul era găsit de timpuriu: o persoană specială, care întotdeauna reușise să se arate la timp în palat. Când Marele Vorbitor era întrebat de cineva în legătură cu urmașul său, acesta le răspundea la toți la fel: *E un călător. Se arată, mereu o face. Va atrage atenția asupra sa, iar lumea îl va recunoaște înaintea ca eu să mor, iar atunci va deveni invincibil. Totul e scris în cele două...*

Marea Legendă Lucifer lăsase o poezie-ghicitoare, scrisă pe o bucată de stâncă și păstrată în cufărul din camera Marelui Vorbitor. Poezia descria viața și caracterul fiecărui pretendent la titlul de Mare Vorbitor.

*„Se naște pe din-doi
Și e departe de noi,
N-are familie și nici zale,
Trece prin foc și prin soare,
Putere făgăduiește
Pacea o-mpletește,
Unicul gând al lui
Ține de Marea Abisului.”*

În ciuda faptului că nu deținea acest titlu, Marele Vorbitor era considerat o Legendă. A doua ca rang după Lucifer.

În timp ce Amon se holba la el, Marele Vorbitor rămase nemișcat.

— Vom trimite cincizeci de cavaleri să curețe putreziciunea ce ne roade din interiorul regatului, zise Amon în cele din urmă.

Cu greu, Marele Vorbitor încuviință.

Apoi tăcerea domni în Marea Sală preț de câteva momente. După care se auzi vocea răgușită a lui Anduriel:

— Ciurma din Jungla Vidului pare să facă noi victime în cadrul dinozaurilor.

— Asta-i un lucru bun, murmură Amon.

— Dar și în rândul oamenilor, adăugă Anduriel.

Regele se încrunță.

— Păi, aceia ați cam fi voi...

La auzul acestor vorbe, piticul Antay tresăltă pe scaun.

— Șederea voastră a fost compromisă de virusul ăsta?! se miră el.

Anduriel, conducătorul Tribului Mushak, îi făcu semn să se liniștească:

— Nu. Am izolat zona contaminată. Nimeni nu intră și nu iese. Tribul nostru e la câteva nopți distanță de Junglă. Va fi bine.

Antay se liniște. Jumate din față îi era acoperită de o barbă deasă, înflăcărată. Își umplu pocalul cu vin roșu, îl dădu pe gât și apoi râgâi.

Tribul Kryylt, condus de piticul Antay, se afla la douăzeci de nopți distanță, spre nord, față de Strom. De sute de ani conducătorii triburilor din acest regat, Kryylt și Mushak, făuriseră o legătură foarte strânsă între ei, bazându-se pe onoare și respect. Aceste două triburi fuseseră ultimele care se alăturaseră Regatelor de Vest, participând la lupta împotriva Imperiului Eternității, pe frontul din est.

De cealaltă parte a mesei, Dona-Yod-Grub își dădu la o parte părul castaniu ce-i acoperea ochii, ridicându-se în picioare. Își dresă glasul și spuse:

— Haideți să auzim și veștile bune! Ce ziceți, băieți?

Tăcere.

Cei șapte bărbați așezați la masă se holbară la cicatricea care străbătea chipul femeii.

Entuziasmul Donei-Yod-Grub păli ca o torță stinsă de vânt. Se așeză și se făcu mică în scaun.

Onorabilul Ryo, Anduriel și Yemen cel Viteaz aveau chipurile albe ca laptele.

— Ei bine, ce-i cu tăcerea asta? interveni Torgot, cu vocea sa groasă. Armonia tribului Valdoran ia amploare! Avem câștiguri mari din comerțul cu carne și vin! Dacă secretarii regali ar aproba și ne-ar oferi încă zece trăsuri, noi le-am putea proteja și am făuri noi rute de comerț, ca să exportăm și la sud de Muntele lui Amandur, în regatul Dunelor! Desigur, asta ar implica niște costuri suplimentare, care vor fi cu siguranță acoperite de...

Boc! Boc!

— Eu sunt! răsună o voce feminină de după ușă. Deschideți-mi acum!

Marele Vorbitor descuie ușa. Înăuntru se năpusti Aredhel Aldarion, soția lui Amon.

Un băietandru răsări din spatele ei.

Fibon era un copilandru uscățiv și plăpând, genul de om față de care îți era milă și să-l privești urât. Era îmbrobodit cu straie largi din pânză de in, albe; în picioare, avea o pereche de încălțări cu ciocuri. Fibon era servitorul loial al reginei Regatelor de Vest.

Parfumul lui Aredhel Aldarion, un amestec ales de mirodenii suave, umplu aerul uscat din Marea Sală. Părul ondulat, lung și blond, era prins într-o coadă, la spate. Pantalonii maronii din piele îi stăteau mulați pe picioare, scoțându-i mai bine în evidență fundul bombat și pulpele apetisante. Două pumnale cu mânerul aurit, în tecile lor, și o teacă goală se zăreau de o parte și de alta a șoldurilor delicate. Sâni rotunzi și proeminenți stăteau să-i sară afară din corsetul mulat pe trup. Era încălțată cu o pereche de cizme înalte cu toc. Fața ei exprima groaza, de parcă și-ar fi văzut regatul sub flăcări, dar chiar și așa ochii verzi, buzele moi, obraji ridicați și bărbia fină erau impecabile.

Ea spuse gâfâind:

— Varendhall, Venta-Ulpiana și restul așezărilor mici din sud au fost măcelărite de dinozauri, zilele trecute!

Amon bătu cu pumnul în masă și sări din scaun.

— Cum e posibil? În numele... Dar Venta-Ulpiana are ziduri impenetrabile! Iar Varendhall n-a fost niciodată atacat de creaturile astea!

Marele Vorbitor cuvântă:

— Cineva din interior i-a ademenit.

Amon trase un scaun din colțul sălii și îl așeză lângă al său. Îi făcu semn lui Aredhel să stea jos.

Aredhel era cu aproape un cap mai scundă decât el. Înainte să se așeze, se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obraz.

Amon o privi cu pasiune. Simți că ar mai fi ceva grav, se citea pe chipul ei. După atâția ani de căsnicie, niciodată nu o văzuse mai afectată ca acum. Exceptând momentul când Marele Vorbitor le dăduse vestea că este sterilă.

Personalitatea reginei radia bunăvoință și armonie, chiar și atunci când aceasta era atât de tulburată.

Toți conducătorii triburilor așteptau ca unul dintre cei doi să spună ceva. Marea Sală se cufundă în tăcere.

O lacrimă îi ardea obrazul reginei. Aceasta suspină:

— Strom a fost înghițit de văpaie...

Amon și ceilalți o priviră lung, uluiți. Până și Marele Vorbitor – cel care niciodată nu se lăsa surprins de veștile cuiva – arăta mai mult decât mirat. Pe chipul regelui se citeau aceleași sentimente. Era stupefiat de cele auzite. Spera să fi înțeles greșit ultimele cuvinte, dar când Aredhel deschise gura pentru a doua oară, îngheță în scaun.

— ... și tot ce știam că e acolo...

Aredhel își șterse absentă, cu dosul palmei, lacrima de pe obraz.

— S-a dus!

Amon o cuprinse cu brațul pe după umeri și îi simți trupul crisp. Încerca s-o calmeze.

— Dar cine...

— Au ars până la ceruri...

— Lumina mea, șopti Amon. Cu toții ne vom duce, mai devreme sau mai târziu, după Lucifer, în ceruri sau în pământ. Natura. Știi foarte bine că așa se va termina totul.

— ... de vii, toți au fost arși de vii! Aredhel se desprinsese și se ridică picioare. Vă vine să credeți? Cineva, un nenorocit... un tâlhar

nenorocit, lipsit de onoare și fără potență-n al său mădular, ne-a trădat! S-a lepădat de propriu-i cuvânt dat în fața regelui și a Marelui Vorbitor!

Elsword se ridică în picioare, furios.

— Piticule, ce știi despre asta?!

Antay nu schiță niciun gest. În cele din urmă, cu bărbia în piept, vorbi. Cuvintele îi trecură prin barba încălțită:

— Oamenii mei n-au habar despre asta și niciunul n-a fost ucis! Altfel aș fi știut, nu crezi?

— Elsword! tună vocea groasă a lui Torgot de partea cealaltă a mesei. Calmează-te, omule! Ia loc!

— Kryyltul tău se va duce naibii, piticule! Chiar acum! răcni Elsword, îndreptându-se către Amon.

— Ia loc, îl calmă Regele. Hai să o lăsăm pe Aldarion să ne spună tot ce știe, înainte să luăm decizii pripite și să aruncăm otravă spre semenii noștri. Ce zici?

Amon continua să se stăpânească. Dacă răbufnea și își pierdea controlul, haosul ar fi înghițit întreaga sală, iar asta n-ar fi fost în folosul nimănui. Era rege, iar un om cu un astfel de statut trebuia să fie iscusit la vorbă în asemenea împrejurări.

Aredhel zise:

— Asta nu-i tot, bărbaților! Un cercetaș de la Poarta de Onoare a reușit să scape în urmă cu câteva zeci de nopți din Kryylt. Prin ultimele sale cuvinte ne-a dat de înțeles că o armată de cel puțin o sută de mii de soldați, bine echipați, ne va bate în curând la porți...

— În numele Marii Legende! răbufni Torgot. Cum, bărbăția mea, e posibil să se deplaseze atât de repede încât să fim înștiințați tocmai acum? Chiar când ne suflă-n ziduri!

— Nu vă uitați la mine! Nici noi n-am auzit că pământul ne-a fost călcat de picior străin, adăugă Anduriel.

— Înseamnă că tribul Mushak a fost compromis, constată Amon. Și pesemne că nici Kryyltul nu mai e ce a fost atunci când ai plecat de acasă, piticule.

Antay căscă ochii.

— Iar cât stăm noi aici, tribul Denei e următorul! interveni Torgot.

Dona-Yod-Grub, Onorabilul Ryo și Yemen cel Viteaz rămaseră în continuare cei mai tăcuți. Ascultau și observau cearta.

— Dar cum e posibil să se deplaseze atât de repede? se întrebă Amon.

Aredhel clătină șovăitor din cap, ridicând din umeri.

Torgot o imită.

— N-am idee, zise și Elsword.

— Grifoni..., se auzi vocea înțeleptului Mare Vorbitor, de sub gluga ce-i acoperea capul.

Amon și ceilalți se uitară la el.

— Ce-ai spus?

Marele Vorbitor se îndreptă spre masă cu mersul său târșăit.

— Kinnunen și-a trimis oastea călare pe grifoni și se îndreaptă spre noi chiar în timp ce vorbim, spuse el.

Cuvintele bătrânului îi impresionară pe toți.

Amon se făcu alb ca hârtia. Auzind din nou cuvântul grifoni, începu să simtă un nod în coșul pieptului. Pentru prima dată în viața lui, era terifiat și trădat. Fusesse trădat!

— Cât timp mai avem? întrebă el, la unison cu Aredhel.

— Nu știm dacă au trecut de Poarta de Onoare sau nu. În cazul fericit, dacă se află încă în Kryylt, aş spune că sunt între patruzeci și șaizeci de nopți, spuse Marele Vorbitor.

Apoi făcu o pauză. N-avea rost să spună tot ce gândea.

— Iar dacă au trecut de Poartă?

— Șapte sau opt nopți.

* * *

Puțin mai târziu, Amon, agitat, își croia drum prin forfota din fața Palatului.

— Trimite-ți zece legiuni de cavalerie, două de infanterie și una de arcași să apere Poarta de Onoare!

— Dacă mai e ceva de apărat, Majestate, răspunse comandantul Gărzii Regale.

Întreg palatul regal era înconjurat de un zid masiv din piatră extrasă din Muntele lui Amandur. Pe zid vegheau în permanență arcașii și pedestrașii regali echipați în armuri dure. Purtau coifuri prin care li se zăreau ochii și gura, scuturi mari, care se întindeau de la genunchi până la umeri și săbii valeriene. În exterior, palatul avea pereți gri, geamuri înguste, dese ca ochii unui păianjen și un acoperiș decorat cu pietre prețioase pe la margini. Renumitul simbol al Gorgothyei, statuia legendarului dragon Azug în timp ce dădea naștere un pui de grifon ținându-l sub aripa sa, fusese sculptată în piatră cu multe generații în urmă. Se înălța deasupra porții.

— Fă cum ți-am poruncit! răbufni Amon. Trebuie să ne rugăm cerurilor ca sorții să ne dea izbândă!

— Zece legiuni de cavalerie, asta ar însemna că mai rămânem doar cu două să ne apere zidurile.

— Într-adevăr...

— Alteță, știți că dacă au reușit să treacă de Poartă...

— Da, știu. Suntem pierduți.

Aredhel Aldarion se apropie de ei.

— Cum o să știm unde se află? întrebă ea.

— Așteptând, zise Amon.

— Majestate, îi întrerupse comandantul trupelor. Dacă trimitem câteva grupe de cercetași prin zonă, așa cum obișnuiam să facem și dățile trecute, când...

Amon își flutură degetul arătător prin aer.

— Dățile trecute n-aveau grifoni! Nimeni n-a avut până acum o întreagă armată formată din o sută de mii de oameni călare pe grifoni! Dacă vom trimite cercetașii, sunt șanse mai mici de unu la o sută ca ei să se întoarcă în viață, indiferent de situație! Câmpia Gorgoth și pădurile din împrejurimi pot fi pline de dinozauri!

Cei trei păseau pe piatra cubică, urmați de sute de oameni neliștiți și revoltați. Amon refuză, pentru întâia oară, să cuvânteze în fața poporului de la geam, așa cum obișnuia să facă atunci când avea loc un eveniment de amploare în regat.

Întunericul se așternuse asupra Gorgothyei. Oamenii se domoliseră, deși zvonul că armata imperială le bate la ușă îi tulburase.

Amon zăcea trist în pat, cu brațul sub capul lui Aredhel. Nu avea somn. Se ridică în liniște și merse la geam. Gorgothya dormea. Armata imperială era una cu întunericul. Va veni din ceruri și nu o va putea opri. Curând aveau să fie înghițiți de... Nu, nu!

Ieși din dormitorul regal și se îndreptă spre cufărul aflat sub șina podelei din mica debara, plină cu boarfe fără valoare. Înșfăcă cele două Pergamente și le îndesă într-un rucsac.

Se întoarse în dormitor. Aredhel dormea ca un bebeluș în plină creștere. Singura putere pe care o mai avea era să se roage, așa cum o făcea mereu în vremuri grele. Să se roage nimănui. Simțea că ceva rău avea să se întâmple, iar el trebuia să păstreze cele două Pergamente Legendare în siguranță și să protejeze tot ceea ce ascundeau ele.

Apoi începu să cuvânteze în sinea lui:

În numele Primei Legende și a tot ce iubesc pe acest pământ...

A doua zi, regele Regatelor de Vest ținu un discurs în fața întregii capitale de la balconul palatului regal. Oferi vorbe dulci pătate cu venin și lipsite de adevăr. Spuse că situația este sub control, iar zidurile lor n-au fost străpunse niciodată, iar oamenii pot sta liniștiți; și de data aceasta vor triumfa în fața armatei imperiale.

Era o dimineață târzie. Cerul fără nori era curat ca o mare fără alge. Tensiunea cuprinsese întregul oraș. Nimeni nu știa ce va urma.

Înconjurat de oamenii din Garda Regală, Amon urca scările care duceau la cel mai înalt punct din Gorgothya, Turnul de Cristal. Acolo urma să se întâlnească cu Nerub, Călătorul Nisipurilor, un vechi prieten, pe care îl chemase. În timp ce urca, Amon se gândea unde va ajunge Gorgothya peste câteva nopți.

Turnul de Cristal era situat în partea sudică a Palatului. În ciuda denumirii, singurele sale pietre prețioase se aflau în vârful lui, unde

formau un fel de abajur colorat, de forma unui con. Din acel loc se putea vedea întregul oraș, dar și spațiul de dincolo de ziduri. Era una dintre cele mai înalte clădiri din Ținuturile de Veci, având peste trei sute de trepte care urcau în spirală.

Gorgothya fusese dintotdeauna capitala Regatelor de Vest. Se situa în Câmpia Gorgoth, la vest de Pădurea Damnaților și de Muntele Etern, în centrul regiunii Antilia. Era cel mai mare oraș din Ținuturile de Veci și avea o economie ce prospera de la an la an. Orașul era înconjurat de cel mai înalt zid construit vreodată de mâinile oamenilor. Acesta nu fusese niciodată străpuns de vreo armată. Cuprindea zeci de turnuri cu acoperiș curbat, în care își făceau rondul sute de arcași, dintre cei mai buni din Regatele de Vest. Specialitatea lor erau săgețile cu vârful în trei muchii. Poarta Gorgothyei era măreață, alcătuită din metal impenetrabil, de o mare duritate. În fața ei, un pod se întindea până pe Câmpia Gorgoth. Străzile orașului erau late, pietruite cu grijă. Privite de sus, casele aspectuoase, cu două etaje, construite una lângă alta, arătau ca o pătură stacojie.

Revenind cu gândul de la orașul în care își trăise viața, în prezent, Amon constată că începuse să găfăie. Picioarele îl ardeau, la fel și capul. Îmbătrânise? Preț de câteva momente se pironi cu mâinile în zid, trăgând o gură de aer. Apoi continuă să urce.

Amon era un bărbat robust, cu umeri lați, brațe mari și talie groasă. Părul șaten i se prelungea până în dreptul umerilor, avea o barbă scurtă și bine îngrijită, obraji înguști și trași, ochi albaștrii. Era cu două palme mai scund decât pragul unei uși obișnuite. Obișnuia să se îmbrace precum un nobil, cu cizme înalte, cu toc, pantaloni închiși la culoare, din piele de dinozaur, centură, cămașă simplă, mantie aurie, largă și tabard. Întotdeauna urăse straiile regești, acei pantaloni albi și subțiri, ornați cu fel și fel de brizbizuri, roba lungă de culoarea focului, țesută din tafta, în care i se împleticeau picioarele atunci când mergea, pelerina care îl strângea mereu la gât. Tot ce îi plăcea era coroana cu cristale rare, având imaginea grifonului în partea din față. Pe ea o purta cu fală.

Ajuns sus, Amon le ceru gărzilor să aștepte la ușă și pași înăuntru.

— Maiestatea Voastră! îl întâmpină Nerub, făcând o plecăciune.